ВЕРЕСЕНЬ

1983

Київ

ISSN 0132—4462

Виходить з січня 1927 р.

№ 18 (1156)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

КРЕДО РВАЧА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А ви спершу задовольніть мої потреби, от тоді, можливо, я і виявлю свої здібності...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

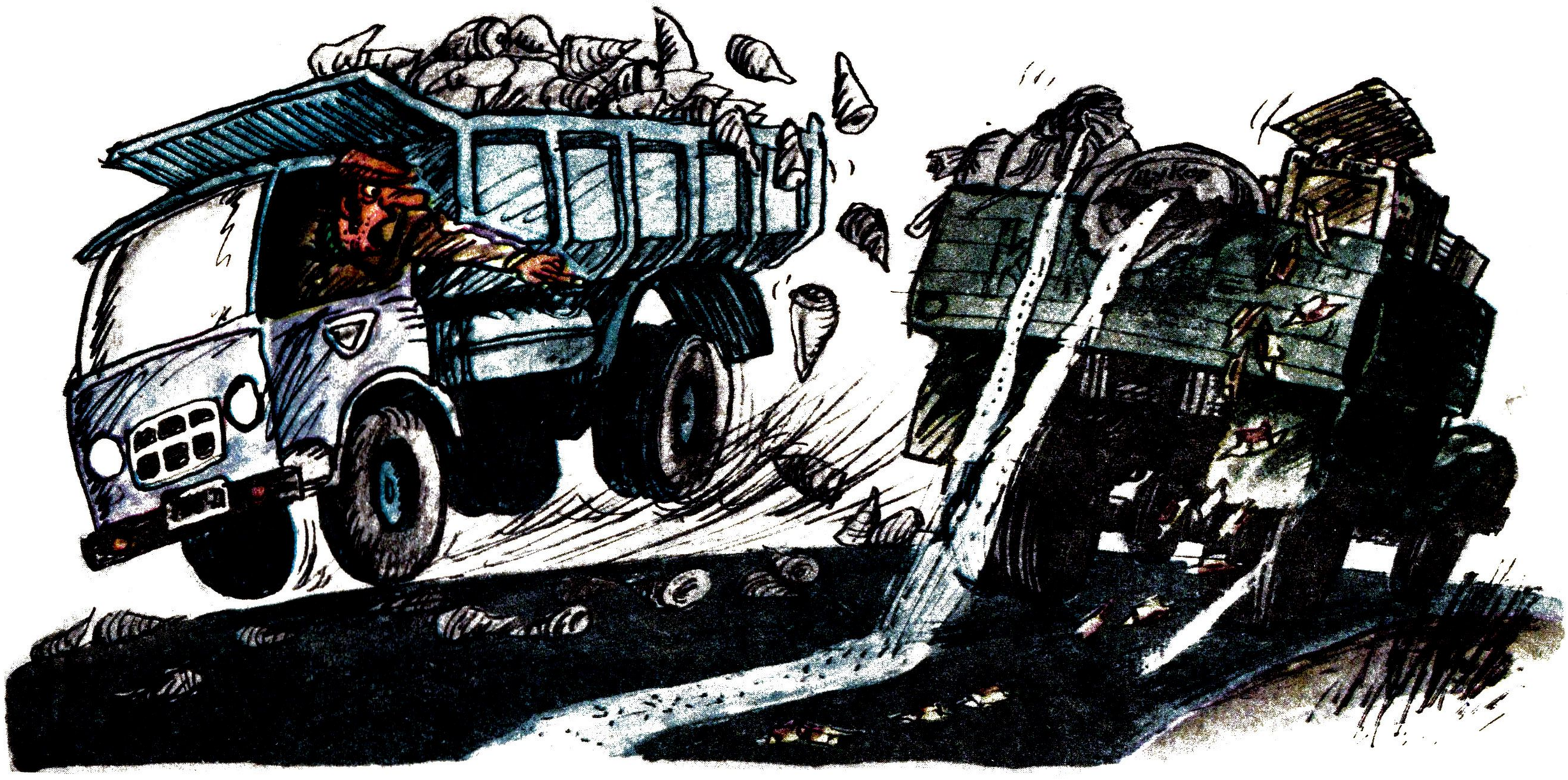

— Гей, роззяво! Цукор сиплеться!

СТАРА КАЗКА НА НОВИЙ ЛАД

Жив старий зі своєю старою біля самого синього моря. Потім вони переїхали в Яготин до дочки. Дід ловив неводом рибу, а баба раніше куделила пряжу, а тепер на пенсії. Якось закинув дід невід у озеро Супій. Витяг він однісіньку рибку — не просту рибку, а золоту. Ну, гадає дідусь, не буду дурнем і бабі нічого не скажу. А от сам чого захочу, того і попрошу.

Хотів дід попросити молоду жінку. Та не встиг він подумки сформулювати прохання, як рибка почала людським голосом промовляти:

— Ну, чого стоїш, старе луб'я, роззявивши рота? Кажи вже, навіщо мене витяг з води!

І тут таке слівце рибка сказала, що в діда аж у носі закрутило. Налякався старий. Тридцять літ і три роки рибалив він і не чув, щоб отаке рибка говорила.

Уклонився дід:

— Змилуйся, матінко-рибко, зроби так, щоб мав я щодня добрий улов.

Відказала рибка золотая:

— А де в чорта лисого набрати тобі тієї риби? Он цукрозаводи повитруювали всю до мальків.

Схопила рибка дідів невід і кинула у воду. Вітри сердито забушували і покотили розгнівані хвилі разом з неводом. А рибка промовляла:

— Іди, старий, та борися з губителями природи. А коли у водоймах збільшиться риби — тоді і невід віддам.

Дід відразу пішов на Яготинський цукрозавод. Біля контори побачив робітника, який сидів на лаві і читав газету. Сів дідусь поруч, хвилинку помовчав, потім кашлянув і каже:

— Ви, бачу, чоловік грамотний. Скажіть, чи можна зробити так, щоб цукрозаводи не труїли рибу?

Робітник посміхнувся:

— Ви, діду, відстали від життя. Цю проблему вже вирішено.

І повів діда до дивовижної споруди, яка нагадувала і формою, і розмірами Володимирський собор у Києві. Тут дідусь дізнався, що це не церква, а вертикальний відстійник найновішої конструкції. Винайшли його завідуючий лабораторією Київського науково-дослідного інституту цукрової промисловості О. П. Пархомець та співробітник цього інституту Ю. В. Раскін.

— От коли всі цукрозаводи озброяться такими відстійниками,— пояснив робітник,— тоді житиме риба, як у раю.

— А чого ж цей, експериментальний, не діє? — поцікавився дід.

— Не вистачає однієї машинерії.

— Та я її дістану з-під води!

— Ет, тут потрібно діставати не з-під води, а з-під землі.

— Може, вугільний комбайн?..

— Не комбайн, а центрифуга, з допомогою якої осушують вугілля на мокрих шахтах. Пархомець та Раскін хочуть пристосувати цю машину для відділення води від піску.

— Дістану! — вигукнув дід.

— Нічого не вийде. Центрифуга — гостродефіцитне обладнання. Тільки дві такі машини на рік виготовляє промисловість.

— Все одно дістану! — стояв на своєму дід і бігом кинувся до озера.

Потемніла вода в Супої. Стогнуть хвилі, оббризкуючи діда з ніг до голови. Покликав дід золоту рибку, уклонився їй та й почав розповідати. Так і так, мовляв, добре діло робиться — будується відстійник найновішої конструкції, але не вистачає центрифуги. І просить дід:

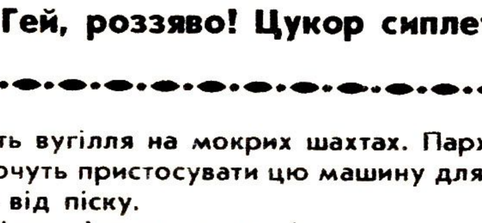

— Зроби, рибко, так, щоб одна з двох центрифуг, які везтимуть у Донбас, опинилася у нас в Яготині.

Відказала рибка золотая:

— А дулі з маком не хочеш? Шахта простоюватиме через нестачу центрифуги, а ми на ній будемо, вибач на слові, грязюку цідити?

...Півтора року не рухалися механізми відстійника. Півтора року крутилися О. П. Пархомець та Ю. В. Раскін у пошуках центрифуги. Півтора року сидів дід без невода. Додавали смутку ще й невеселі вісті, які доходили до Супою.

12 вересня 1981 року у притоці річки Горинь на Ровенщині попливла горичерева риба, віддаючи богові абсолютно невинні душі. Потруїв її Шпанівський цукрозавод, де директором Ісаак Мойсейович Рехтман.

16 вересня того ж року директор Червоненського цукрозаводу Олексій Леонтійович Кирилюк відправив на той світ у місцевому водосховищі риби на суму 16.260 карбованців.

4 червня 1982 року притока річки Дністер біля Самбора на Львівщині нагадувала великий казан з риб'ячою юшкою. То Самбірський цукрозавод подушив усе живе і під водою, і на воді, завдавши збитків на 76.633 карбованці. Директор цього підприємства Георгій Петрович Морозов спробував сховати кінці у воду:

— То підклала мені свиню райсільгоспхімія!..

У цьому принциповому питанні тепер розбирається арбітраж. А тим часом директор Дерев'янського цукропідприємства Шаргородського району на Вінниччині Остап Миколайович Скришевський 23 вересня 1982 року побив усі рекорди по отруєнню риби, знищивши її на суму 252.006 карбованців...

Отож усі ждали порятунку з Яготина. І от прилетіла довго очікувана вістка: центрифугу дістали!!!

На заводі було стільки гостей, як на Сорочинському ярмарку в серпні. Сюди поприїжджали спеціалісти з багатьох цукрозаводів. Оглядали новинку і ззаду, і спереду. Проте чи знаєте ви, що таке нове? Тямущі люди кажуть, що це — просто добре забуте старе. Саме так вийшло і в Яготині. Виявилось, що такі вертикальні відстійники придумані вже давно, але в них немає шахтної центрифуги, а в яготинському є.

Поміркуймо ж тепер, чи ота центрифуга — знахідка, а чи ні?..

Як знову ж таки виявилось, знахідкою її можна назвати тільки в тому розумінні, що її довелось довго шукати. Шахтна центрифуга народилася на вугіллі, на вугіллі й зуби з'їла. А на піску вона брикається, як необ'їжджена кобила, бо пісок і підшипник — здавна люті вороги. До того ж, обслуговує центрифугу вісім чоловік. Така свита пажів, приставлена до металевої принцеси, влітатиме підприємству в добру копійчину. Та й вартість будівництва відстійника, як казав піп, добре повечерявши в ресторані, занадто безбожна. 450 тисяч карбованців коштує саме тільки зведення корпусу, без будівництва насосної станції. Така сума цукрозаводам, прямо скажемо, явно не по кишені...

На цьому й закінчився яготинський ярмарок. Закінчився він з рахунком у два нулі. Ніхто нічого не купив і ніхто нічого не продав. Аж тоді дід зрозумів, що не бачити йому свого невода, як власних вух...

На цьому й казці кінець.

М. ПРЯДКО.

Київська область.

Розповідь рябої корови,
або
неймовірна історія, що трапилася в колгоспі імені Куйбишева (голова Г. Є. Шепетун) Хмельницького району Хмельницької області.

Було це, щоб вам не збрехать, навесні.
На фермі стою. Ремигаю.
Так, знаєте, гарно й приємно мені —
Ще трохи й, гляди, заспіваю...
І справді, чого б не співати пісень?
Годують мене непогано,
Даю молока
літрів двадцять на день,
За те і хвала мені, й шана.
Ревнула, пригадую, тільки разок,
А вийшла велика морока:
Якраз нагодився
завгосп наш
Глушок
І каже: —
Корівка нівроку.
Гладенька, гарненька на вигляд...
Ти ба,
І вим'я у неї чимале,
І очі розумні...
Мені ця ряба,
Їй-богу, до серця припала.
Додому її заберу... —
Й поволік
Мене від дівчат остовпілих.
Завфермою Галя Шостацька — у крик,
Доярки за хвіст ухопили!
Та ось пролунали завгоспа слова:
— Ану не перечте, дівчата!
Корову дозволив узять голова,
Тож нащо хвоста відривати?!.
Дівчата пустили.
Потяг він мене...
Глушки всі радіють без краю:
Сметанку їдять, молоко п'ють парне,
А я собі думку гадаю:
— Ну, хто мені скаже — чия ж я, чия?
Внести хто спроможеться ясність?
В паперах — вважаюсь колгоспною я.
На ділі —
завгоспова власність.
Не має на мене ніяких він прав...
А тут ще й доярки: — Тепер ми
Вже знаємо точно — корову украв:
Обманом поцупив із ферми...
Обурився дуже Михайло Глушок —
І лаявсь, і гримав сердито...
А жінка його ще вхопила ціпок
І ним заходилась грозити!
Кричала: — Михайло мій має права,
Бо він є начальство в колгоспі!
Рябу цю
дозволив узять голова;
Затямте: ми люди не прості!.. —
А потім було і смішне, і страшне,
Як з лементом, криком, докором,
Глушки,
ухопивши за роги мене,
Вести не давали із двору.
Та марно — утримать вони не змогли...
Село реготало все чисто,
Коли за налигач на ферму вели
Доярки мене урочисто.
Я — мирна тварина одвіку-віків,
Та тягне й мене до моралі:
Невже в керівництві подібних глушків
Терпітимуть люди й надалі?!

Розповідь рябої корови переклав на вірші й перевірив факти спец. кор. Перця Ів. НЕМИРОВИЧ.

БЕЗНАДІЙНІ СКЕПТИКИ

Як повідомляє наш ровеньський кореспондент із Зарічнянського району, тут, у селі Олександрове, мешкають безнадійні скептики. Вони дійшли до того, що не вірять запевненням солідних організацій. Не сприймають всерйоз навіть офіційних листів, скріплених підписом і печаткою.

Скажімо, на їхню чергову скаргу про те, що дорогою від села до райцентру вже багато років ні пройти, ні проїхати, прибуває відповідь. Керівники Дубровицького управління експлуатації осушених систем, на балансі якого ця дорога рахується, в черговий раз листовно запевняють, що цього разу таки обов'язково відремонтують її. А мешканці лише плечима знизують. Мовляв, знаємо ці обіцянки-цяцянки! І звідки тільки такий скепсис береться?

НАОЧНІСТЬ — ПІД РУКОЮ!

СУМСЬКА область. (Власкор ТАП). Розповідаючи про бракоробів, викладачам Охтирського технічного училища № 7 не доводиться далеко ходити за прикладами із життя. Бо ті приклади, як то кажуть, вони мають прямісінько у себе під руками. А точніше — мають їх у себе під руками їхні вихованці, які на заняттях сидять за столами Молочанського меблевого комбінату (Запорізька область). Справа в тому, що бокова поверхня цих столів зроблена, що називається, за останнім словом браку — не встигнеш до неї приторкнутися, як вона тут же відлітає.

БЕЗ НАРІКАНЬ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Минуло дванадцять років з того дня, як було закінчено будівництво лазні в селі Очеретуватому Магдалинівського району. За цей строк від мешканців села не надійшло жодної скарги на перебої з водою, несправні крани тощо. Це пояснюється тим, що в лазні іще нікому не пощастило побанитися, бо вона не працювала жодної години.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Шукає теплу він місцину
І все літає без упину,
Сьогодні — тут, а завтра — там.
Все не підходить «бідоласі»...
Давно пора, давно на часі
Підрізать крила літунам!

ПОЛУНДРА!

На своєму віку я бачив стількох розмаїтих сумісників і замісників, що здивувати мене ще якимось — нехай і незвичайним — сумісництвом чи замісництвом, повірте, важкувато. Чи ж я не знав вантажника, який фактично працював секретарем-друкаркою, або водія персональної автомашини, котрий одержував зарплату як інженер з техніки безпеки, або молодшого наукового співробітника, яка насправді працювала прибиральницею. Хіба ж не чув я про інспектора котлонагляду, який, окрім основної зарплати, одержував ще півставки кочегара, хоч у котельні він з'являвся врядигоди, газ там за нього вмикали й вимикали інші товариші, за якими, власне, інспектор здійснював той котлонагляд.

Отож здивувати мене такими метаморфозами годі. І все ж я погрішив би перед істиною і перед вами, якби сказав, що здибанка з матросами на Буковині не справила на мене ніякого враження. Бо що там не кажіть, а Чернівці на Пруті — це вам не Одеса на Чорному морі, а райцентр Путила на Путилці — не Архангельськ на морі Білому. І раптом — маєш! Матроси! Від здивування справді можна рота роззявити та так і залишитися з розкритим ротом навіки.

Щоб такого, бува, не сталося з читачами, мушу дещо уточнити. По-перше, це не ті матроси, що віддають кінці і драять палубу на океанських лайнерах чи бодай на річкових самохідних баржах. Це матроси Товариства рятування на водах. І завдання їхнє навіть не так рятувати людей, котрі вже тонуть, як навчати членів товариства не тонути, розповсюджувати серед них відповідні плакати, листівки, збирати членські внески і таке інше. Ось що таке матрос Товариства рятування на водах. Романтики тут, щоправда, трохи менше, але й такі матроси теж потрібні. Та, зрештою, тут ідеться лише про напівматросів, тобто про тих, хто рахувався на цій посаді на півставки.

На Буковині, слід сказати, отакими напівматросами працювали вельми поважні люди. У Сторожинецькому районі головою районної ради товариства обрали інструктора райвиконкому С. С. Кордубана. Хоч він і мав моральне задоволення від виявленого виборцями довір'я, але, видно, зажадав ще й матеріальної стимуляції того задоволення. От йому й виділили півставки матроса, а згодом натомість — півставки моториста. Щоправда, моторного човна у Сторожинцях товариство не мало, а напівматрос Кордубан, у свою чергу, не мав прав на управління човном, але це, як той казав, виробничі деталі. Щоб все у цій справі виглядало вже геть офіційно і правильно, керівники виконкому видали інструкторові Кордубану довідку, де зазначили, що він працює кур'єром з невисокою зарплатою. Ось так інструктор-напівматрос-кур'єр в одній особі одержав за три роки кругленьку суму. Ні за що.

Директор районної друкарні Ю. М. Прийма — також на громадських засадах — працював головою Товариства рятування на водах у Путильському районі. Але він нікого не просив писати йому фіктивну довідку, він, як керівник установи, підмахнув її сам, вказавши, що Прийма працює інженером. Отже, директор Ю. М. Прийма дозволив своєму другому «я» — інженерові Ю. М. Приймі — працювати напівматросом. Завдяки цьому директор-інженер-напівматрос відхопив на загал близько півтори тисячі карбованців.

У Новоселицькому районі таким самим напівматросом був голова райплану К. Г. Нантой, у Кельменецькому — завідуючий загальним відділом райвиконкому Г. М. Берека, в Ленінському районі м. Чернівців — інструктор райвиконкому В. С. Проскурін.

Коли про цих напівматросів стало відомо в області, буковинці почали реготати так, що Прут мало не вийшов із берегів. І напівматроси, як і належить, загорлали: «Полундра! SOS!» Однак тривожні сигнали не допомогли. Фіктивних рятувальників звільнили. Заодно вже їх позвільняли й з основних вельми поважних посад.

Не встигли буковинці відсміятися з приводу цієї фікції, як дізналися про нових, не менш цікавих сумісників. Цього разу йшлося вже про напівучнів. Батьком їхнім (не лише хрещеним, а й фактичним) безпомилково можна назвати В. Д. Цвєткова, директора Чернівецького техучилища № 3.

У 1980 році, коли завершили прийом учнів, раптом виявилось, що до плану набору бракує аж 155 чоловік. Це, звичайно, неприємно. А до того ж і дуже марудно: треба десь їхати, йти, бігти, когось агітувати, умовляти, переконувати. Володимир Дмитрович почухав потилицю, і це, як завжди, допомогло. Директор пішов на сусідній завод, зустрів там кількох робітників, та сказав їм так:

— Слухайте, хлопці, а хочете, я запишу вас учнями ввіреного мені училища?

— А що ми з цього будемо мати? — запитали найменш свідомі.

— Дуже багато! Рахуйте самі: тридцять карбованців стипендії — це раз, учнівський квиток, який дасть вам пільги для проїзду на всіх видах транспорту,— це вам два, а після закінчення навчального року одержите дипломи, котрі дадуть право на підвищення розряду,— ось вам і три.

Це вже сподобалося й більш свідомим. Але справа видавалася такою заманливою, що видалася навіть підозрілою. Тому вони обережно запитали:

— А що за всі ці блага від нас вимагається?

— Абсолютно нічого,— запевнив директор. — Тільки подати документи. Ну, й ще хіба, як матимете бажання, то можете приходити після роботи, там вам якусь лекцію-другу прочитають, якщо буде вільна аудиторія.

— Згода! — сказали хлопці й записалися.

Наступного року, вже набувши досвіду, В. Д. Цвєтков навіть перевиконав план набору, записавши в учні понад сто діючих робітників.

Результати винаходу вилилися в такі кругленькі цифри: на незаконно виплачені стипендії витрачено понад п'ятдесят тисяч карбованців. А ще за блискуче перевиконання плану набору й випуску керівникам училища видали грошові премії.

Та не в премії щастя, повірте. В. Д. Цвєткову куди важливіше було ходити, задерши догори носа, чути, як його розхвалюють на нарадах, називають передовиком на урочистих засіданнях. Саме тому він і прагнув п о к а з а т и те, чого в дійсності не було. Так само, до речі, і голова Чернівецької обласної ради рятування на водах також п о к а з у в а в, буцім у нього активно працюють голови районних рад, і матроси є, моторист також.

Але ж таке демонстрування неіснуючого має точну однозначну назву: п о к а з у х а.

А ця причепурена, розцяцькована дама, виявляється, коштує дорого. І не лише в моральному плані, а й у плані фінансовому.

Ось чому, коли стрічаєшся з цією малошановною дамою, то, навіть не маючи спеціальної матроської освіти, мимоволі гукаєш: «Полундра!»

О. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А де ваш завод?
— Не допильнували: увесь через прохідну винесли!

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАЇЧНІ

НЕДООЦІНКА

Завітай, Перче, до кафе «Дніпро», що по вулиці Урицького, 229 у нашому місті, і ти побачиш таке, чого не бачив ніде. Річ у тім, що кухня цього кафе давно не ремонтувалася, фарба зі стелі зривається і падає прямо в каструлі, в яких готуються страви. Можеш собі уявити, що то вже за їжа! І це ні директора кафе, ні керівників міського харчотресту не турбує. Неподобство та й годі.

Із листа М. КОВАЛЬОВА. м. Черкаси.

Читач,
звичайно,
тут не прав.
Скажу про себе особисто:
Таких —
із СПЕЦІЯМИ!!! —
страв
Я міг би порцій десять з'їсти.
А читачеві,
бачте, «фе»,
Ще й критикує те кафе.
Йому —
з ПРИПРАВОЮ супи,
Биточки,
шніцелі,
печінка...
Тихенько їж собі
й сопи...
І ось така н е д о о ц і н к а!

АБИ «СПРАВНО»

Ще в липні 1980 року здала я на ремонт у Іванівський райпобуткомбінат холодильник «Інній». Повернули його мені через два з лишком роки. Але в якому стані! Холоду не дає. Морозильник побитий-понівечений, весь у дірках...

А. РЕДКОЛІС.
с. Воскресенка
Іванівського району
Херсонської області.

Бракороб —
на те і бракороб,
Чи по лобі ти його,
чи в лоб,
Робить «справно»
діло він своє
Що не візьме в руки —
зіпсує.

Валентин КИРИЛЕНКО.

НЕЗДАРА

БАЙКА

— Нездара несусвітній! — обзивала
Ворона Солов'я до хрипоти.
— Чому це раптом? — Іволга спитала. —
Чи ти об'їлась, кумо, блекоти?
Він же півсвіту тішить своїм співом
І за мистецтво плати не бере.
— Заткнись хоч ти,— налившись чорним гнівом,
Ворона горло знай своє дере. —
Якщо зумів тим співом заслужити
Визнання він у світових умів,
Чому ж тоді отак співать навчити
Ще жодної Ворони не зумів?

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
Полтавської обл.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ну, а тепер, коли нарешті вся бригада на місці, поговоримо про дисципліну...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА ТЯГАНИНУ. *З листопада 1981 року знаходився у ремонті в Світловодській дільниці Запорізького заводу по ремонту обчислювальної техніки мікрокалькулятор жительки села В. Білозерки Кам'янсько-Дніпровського району Л. П. Барановської. Цілком зрозуміло, що за такий строк урветься терпець навіть у людини зі сталевими нервами. Урвався він і у власниці калькулятора. Л. П. Барановська попросила Перця посприяти їй у пошуках дорогої її серцю (і кишені) електронної машинки.*

І от — наслідок. Калькулятор відремонтовано і відправлено власниці, а майстра дільниці І. І. Королькова з роботи звільнено. Про цю справедливу акцію повідомив директор Запорізького заводу по ремонту обчислювальної техніки В. Ф. Стрижков.

ЗА ГРУБІСТЬ. *Дуже дружно жило між собою подружжя Микитенків у селі Доманівці Іванківського району на Київщині. І це можна було б усіляко вітати, якби те подружжя так само дружно не накидалося з лайкою на всіх, хто потрапляв йому на очі. Потрапляли ж часто, позаяк Микитенки були продавцями сільського промтоварного магазину і мусіли швидко і ввічливо обслуговувати покупців. Натомість вони обслуговували повільно і грубо, а на додачу обраховували тих, хто, як мовиться, ловив гав.*

Лист про це, який надійшов до редакції, на прохання Перця перевірила Київська облспоживспілка. Голова її правління тов. Дерябін повідомив, що скаргу покупців перевірено на місці. Факти підтвердились. За грубе порушення правил радянської торгівлі продавці Микитенки з роботи звільнені.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Швидше відпускайте! У нас за десять хвилин обідня перерва починається!

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

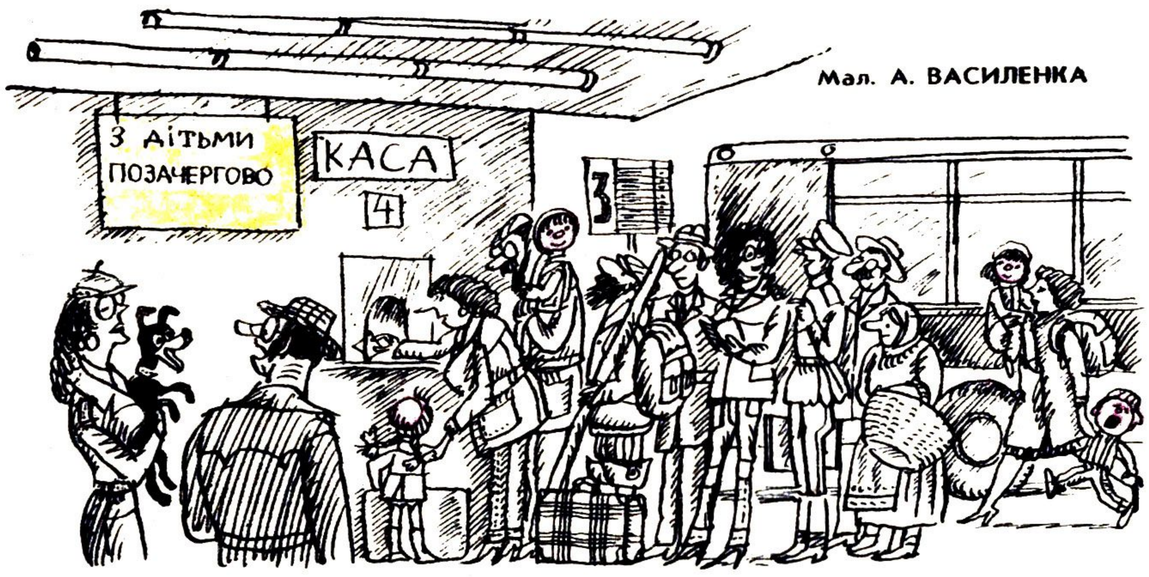

— Казав же тобі, давай заведемо дітей!

Мал. В. МИЛЕЙКА

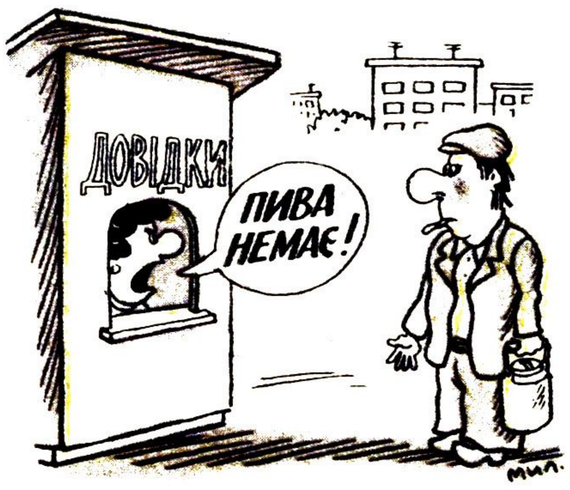

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

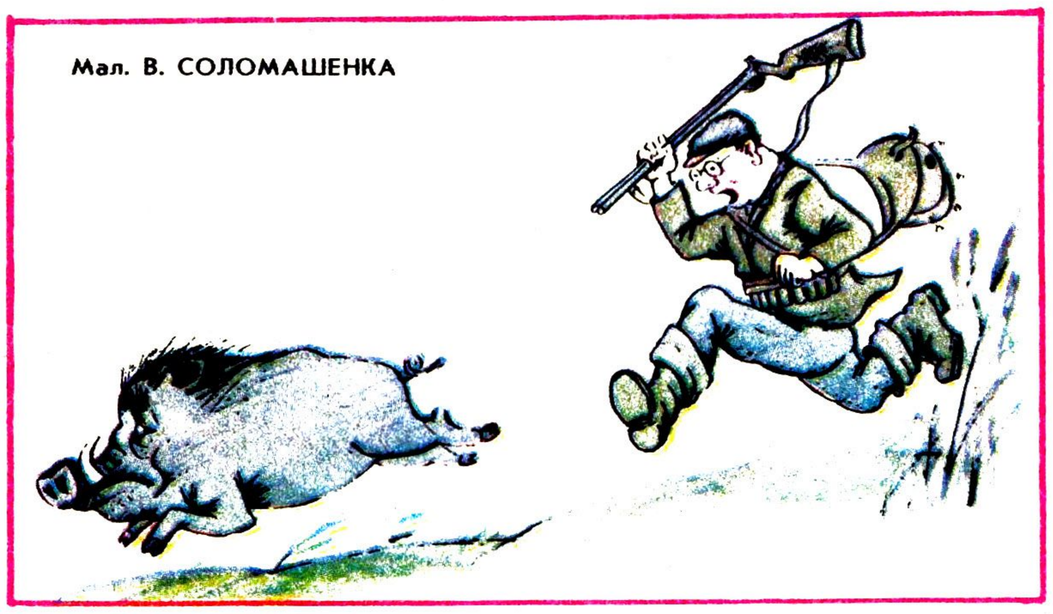

— У-у, свинюко, знову мені всіх качок переполохав!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

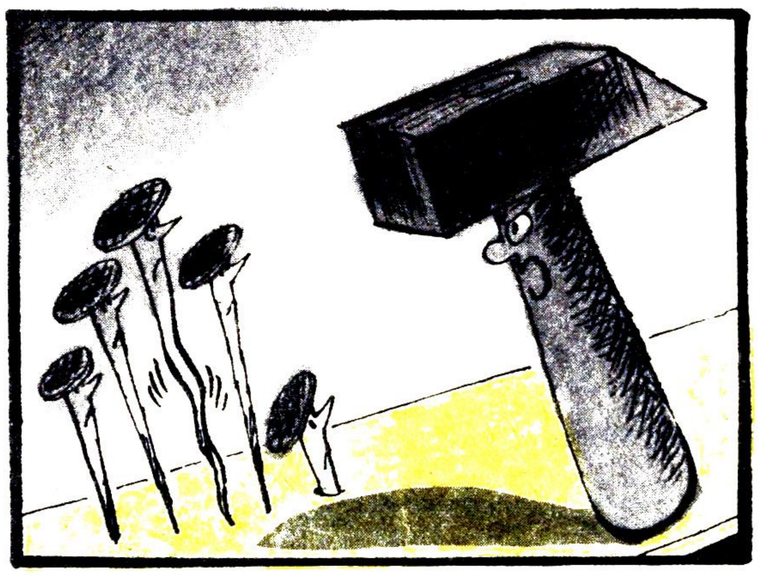

— Ех, ви, шляпи, головою працювати треба!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Скільки разів я тебе просила не хапати чужого!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

...П. ЦИМБОТІ — *завідуючій Синевирською хлібопекарнею (Міжгірський район Закарпатської області). Бо для випікання якісного хліба їй тільки перцю й не вистачало. Адже хліб, як пишуть у своєму листі до редакції мешканці села Синевир, виходив з пекарні то гливким, то недопеченим, то таким твердим, що не вгризеш, то легшим від норми на 200—300 грамів, а інколи й взагалі чорно-білим від змішування різних сортів борошна.*

Лист, який надійшов до «Перця», був ретельно перевірений районним комітетом народного контролю, санепідемстанцією та ревізійним апаратом райспоживспілки. Наслідки перевірки підтвердили факти, наведені в листі. Як повідомив голова Міжгірського комітету народного контролю тов. І. Карабин, за зловживання службовим становищем, порушення технології випікання хліба та розбазарювання продуктів П. Цимботу від обов'язків завідуючої пекарнею звільнено.

...К. СМИРНОВІЙ — *бухгалтерові відділку № 1 радгоспу ім. XXV з'їзду КПРС (с. Милуші Луцького району Волинської області). У листі до «Перця» колгоспники писали про те, що у неї такі липкі руки, наче клеєм їх намазувала, влізаючи до державної кишені. На прохання редакції липкими руками Смирнової зацікавився Волинський обком Компартії України.*

Як повідомив секретар обкому тов. Л. Палажченко, слідчими органами району було виявлено незаконну видачу заробітної плати підставним особам на суму 7733 крб. Нині збитки повністю відшкодовано. Бюро райкому партії виключило Смирнову з членів КПРС.

...В. ПОЛЮХОВИЧУ — *випускнику Ровенського педінституту, який підняв руку на свого викладача Пшеничного В. В., котрий чергував у гуртожитку якраз тоді, коли кілька випускників заходилися після екзаменів розпалювати вогнище з конспектів. Склалася небезпечна ситуація, і черговий змушений був викликати міліцію, а це дуже не сподобалося Полюховичу. Але, говорилося в листі, що надійшов до редакції, дебошири й досі не покарані.*

Перевіряючи цей сигнал, «Перець» звернувся по допомогу в прокуратуру Ровенської області. Як повідомив заступник прокурора В. С. Іванов, факти, наведені в листі, мали місце. Проти Полюховича було порушено кримінальну справу. Народним судом м. Ровно його засуджено до шести місяців виправних робіт за місцем роботи з двадцятипроцентним вирахуванням із зарплати в прибуток держави.

У популярній формі

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А я думав, що в тебе немає нічого святого.

Вам не доводилось, шановний читачу, потрапляти в таку ситуацію? Скажімо, син-семикласник просить допомогти йому розв'язати задачку з алгебри. Прововтузившись до ночі, ви безпорадно розводите руками:

— Це ж треба, кращим математиком у класі був, а от нічого не виходить! Склероз проклятий!

А між тим склероз тут ні при чому. Як стверджують фахівці, тут річ в іншому. Просто знання, з якої б галузі вони не були, мусять час від часу поновлюватись. Візьмемо для прикладу нашу рідну мову, а точніше — морфологію...

Не поспішайте скептично посміхатися. Навіть подібні прогалини в освіті не такі вже безневинні, як це може здатися на перший погляд.

Уявіть, у групи поважних — за посадами — товаришів з м. Вінниці та Вінницької області раптом геть-чисто стерся з пам'яті цілий розділ морфології — присвійні займенники. Всі оці — мій, твій, свій, наш, ваш і їхній — переплутались настільки, що товариші почали виробляти зовсім незбагненні речі!..

Працівник Вінницького міського відділу внутрішніх справ А. Матвійчук вирішив одержати права автолюбителя. Порядок одержання таких прав відомий. Плати свої 308 карбованців за навчання на автокурсах — і по закінченні сідай собі за кермо власного автомобіля. Проте Матвійчук комусь подався до села Гришівці Тиврівського району — до голови колгоспу «Більшовик» — просити довідку про те, що майбутній слухач автокурсів Матвійчук, по-перше, колгоспник, а по-друге, має одержати шоферську кваліфікацію саме для роботи в цьому господарстві. Навіщо? Бо в такому випадку — і лише в такому! — за курси платить держава. Питаєте, як могло таке трапитись? Дуже просто: переплутав Матвійчук присвійні займенники — моє і наше, забув різницю між своїм і державним. І ті, хто підписував йому цю довідку, теж забули — і керівники колгоспу, і працівники районного управління сільського господарства, і працівники райвиконкому.

А коли згодом Матвійчуку натякнули на це, на його обличчі не промайнуло й тіні каяття:

— Беру приклад із старших товаришів по службі — М. І. Алієва, Г. А. Лоянича, В. П. Хоменка, А. Л. Твердохлібова — відповідальних працівників Вінницької, Шаргородської, Погребищенської та Крижопільської міліції!

Зазначимо, що ці товариші заради безплатного одержання шоферських прав теж за липовими довідками тимчасово перетворилися на колгоспників.

Але що характерно, плутанина з присвійними займенниками має в даному випадку досить однобоку тенденцію. Як бачимо, товариші впевнено лізуть замість своєї кишені — в державну, а чомусь не навпаки. Вони твердо засвоїли лише одну істину: якщо є можливість урвати, то головне — цю можливість не випустити з рук. За будь-яку ціну, навіть вдаючись до фальшивок.

Серед тих, хто за липовими довідками безплатно вчився на колгоспних шоферів, були: директори і завідуючі торговельними базами з Погребищенського, Козятинського, Барського районів — В. А. Резниченко, П. В. Себестянський, П. А. Садовий, І. А. Дзись, В. А. Топоровський; завідуючі магазинами з Шаргородського, Козятинського, Немирівського, Барського, Могилів-Подільського районів — Л. І. Лейзь, А. С. Ткачук, І. Н. Монастирський, В. Г. Комарчук, Л. І. Катергенич; лікарі Г. П. Лавренюк, Л. В. Куйбіда, А. Ф. Шелепун, Л. П. Селезньова, І. В. Гінзбург, С. Н. Войтенко; вчителі Л. Г. Голоднюк, Д. Д. Кульчицький, В. Ф. Якименко, В. Л. Ткачук, В. Л. Репало, А. П. Лученко; головні і просто інженери підприємств області — Л. А. Сидорук, В. І. Іскра, Б. К. Огородник, А. Д. Явдик, А. І. Заржицький, П. Г. Комарчук, В. Г. Лищук, Ф. Ф. Возний, В. А. Сорока, В. С. Притула; керуючий Шаргородською районною аптекою Є. В. Корованський, начальник Піщанського районного спортивного клубу А. П. Індичанський, начальник Шаргородського районного вузла зв'язку С. В. Бистрицький, начальник Піщанського аеропорту Є. І. Дмуховський, заступник голови Шаргородського райвиконкому П. П. Долян...

Солідний список, чи не правда? Та ми б могли його ще продовжити. Аж до двох тисяч! Саме така кількість «колгоспних шоферів» навчалася за фіктивними довідками для того, щоб сісти згодом за кермо власних «Жигулів» і «Москвичів». А весь цей список надійно зберігається в обласному управлінні сільського господарства...

Можемо тільки уявити, який би гвалт зчинив будь-хто з працівників цього управління, якби в нього поцупили бодай п'ятірку. І як спокійно поставилися вони до того, що з державної каси щороку на навчання приватних автолюбителів летять сотні і сотні тисяч карбованців!

От бачите, до чого призводять прогалини в знаннях. Здавалося б, якісь там присвійні займенники! А переплутав «моє» з «нашим» — і маєш! Мусиш уже поглиблювати свої знання не тільки з морфології, а й з юриспруденції, основи якої, будемо сподіватися, в популярній формі викладуть цим любителям покататися за державний рахунок!

І. ГАЛІЦИН,
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Я від Івана Івановича...
— А я з народного контролю.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

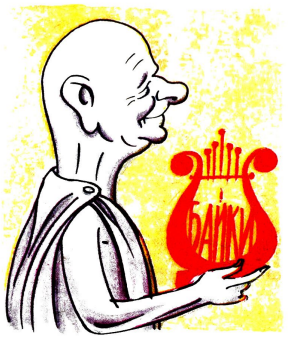

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Микита Годованець

1893—1974

ДО 90-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

МАЙСТЕР ВЕСЕЛОГО, ГОСТРОГО СЛОВА

26 вересня минуло 90 років з дня народження відомого українського байкаря, майстра веселого, гострого слова Микити Павловича Годованця.

Майже всі повоєнні роки байкар жив і працював у живописному Кам'янці-Подільському. Якось у колі друзів-літераторів наш прекрасний поет-сатирик Сергій Воскрекасенко жартома сказав, що це місто над Смотричем по праву можна назвати столицею сучасної української байки. У цьому жарті, якщо хочете, була солідна доля правди. Протягом довгого часу найкращі байки були написані Микитою Павловичем саме в Кам'янці-Подільському.

А взявся він за перо як літератор, як гуморист і сатирик за років десять до Жовтня. Друкувався здебільшого в періодиці — в газетах і журналах, а перша його книга «Незаможний Клим» побачила світу у 1927 році. За нею вийшли збірки «До добробугу й культури», «Парася на парастасі», «У колективі», «Трактор і рало».

З кожним роком мужнів і кристалізувався талант байкаря, а його іскрометні, оригінальні і злободенні байки прокладали дорогу до душі і серця найперших читацьких мас. Микита Павлович більше як чверть століття був постійним і бажаним автором «Перця».

Мудрий, як Езоп і гострий, мов лезо бритви, Микита Павлович завжди був партійним сатириком, патріотом нашої Батьківщини. Його талановита творчість служила, служить і служитиме великій нашій меті — будівництву нового світу.

Федір МАКІВЧУК.

САТИРА

Бджола з Гадюкою розмову завели.
Гадюка так знущалася з Бджоли:
— Твоє жало — і сміх і горе!
Кусаєш ти не всіх, а по розбору,
А вкусиш — спухне, та й усе.
От я: укус мій смерть несе!
Жалю усіх при всякій змозі,
Кого зустріну на дорозі... —
Бджола
Відповіла:
— Слід знати:
Крім люті й зла,
І серце, й розум треба мати!

Коли жалом сатира коле
І в ній отрути й злості досить є,
А розуму і серця не стає,
То з неї нам добра не бачити ніколи.

1959

ГАДЮКА І ЛИСИЦЯ

Несе бурхлива повінь кущ калини.
Гадюка на кущі по річці плине.
Кричить Лисиця з берега, здаля:
— Привіт мій капітану корабля! —
Гадюка в крик: — Рятуй, голубко, душу,
Бо погибати мушу!
— Не смію я, хоч як тебе люблю,
Бо що ж тоді робить без тебе кораблю!?

Хто в час біди
Не йде на дружні зови,
Той знайде приключку завжди
Для хитрої відмови.

ДВА СИЧІ

Літаючи над містом, два Сичі
Над виставкою пролетіли уночі.
Вони б там політати ще охочі,
Так світло било в очі.
Сховались в димарі
І там кричали до зорі.
— Хав-хав! — гукав один. — Хав-хав!
Про виставку хтось добре набрехав.
Хвалив-вихвалював — дарма:
Нічого там хорошого нема!
— Умгу! І я там очі як не витріщав,
Нічого доброго не помічав.
Я там літав та позіхав...
Хав-хав!
Хав-хав!
Хав-хав!

Там, за кордоном, наче ті Сичі,
Кричать про нас пани і паничі.
Не думайте: вони бездарні
І творчу працю бачить незугарні,
Чи оцінить уміння не стає,—
Ні! Їм у вічі світло наше б'є.

1920

ОСЕЛ ІЗ ДЗВОНИКОМ

Задравши голову, ждучи собі хвали,
Осел із поля йде з Биками,
Биків розштовхує боками,
Немов ходив у плузі він, а не Воли:
— Ану, дорогу дайте, круторогі!
Хіба не знаєте, уми убогі:
Кому дано дзвінок носить,
Той мусить спереду ходить! —
Осел,
Не шкодувавши ніг,
Вперед побіг,
І перший до ясел
Прибіг,
І став з того кінця,
Де більш сіна.

Скажіть: дурний Осел?
Ге-ге, таких є досить:
Охоче дзвоник носить,
Щоб не до праці першим бути — до ясел!

1956

ПІВНИК

Заповзявся Півник
Вибитися в світ:
— Де тут,— каже,— дірка —
Вилізти крізь пліт? —
Ластівонька мила
Каже: — Дивний ти!
Адже в тебе крила —
То й перелети!
— В крила я не вірю!
Небезпечний літ!
Де, скажи, тут дірка,
Щоб пролізти в світ?

Є такі ще й нині:
Вибитись у світ
Хочуть не на крилах —
В дірочку крізь пліт.

1953

ВОВК І СОБАЧА

З села тікає Вовк. За Вовком — Собача.
— Гав-гав! Злякавсь? Подавсь навтікача? —
Вовк обернувсь, на задні сів:
— Вовк не боїться Псів.
Вовк має мудру звичку —
Тікати з шляху перед тим,
За ким
Несуть рушничку!

Буває, Псам даєш дорогу,
Та не тому, що гавкають, єй-богу!

ГОЛОСНА ПАПУГА

— Чи ба, яка Папуга голосна!
Луна гуде під небесами!
— Та лихо в тому, що вона
Усе життя кричить те саме!

1959

КРАСА І КОВБАСА

Їжак Щура запрошує дружити:
— Переселяйсь до мене жити!
Поглянь, яка в садку краса!
— А є у вас пшінце і ковбаса?

Не визнає краси
Без ковбаси!

1964

ХМІЛЬ І КАБАЧИННЯ

Хміль буйну вдачу мав,
Ненавидів і бур'яни, і тінь,
Очима всесвіт обіймав,
Душею рвавсь у височінь.
А серце радісне, привітне
Не може бути самітне.
— Іди поглянь на обрії ясні! —
Хміль Кабачиння звав на тичку. —
Зусилля, друже, невеличке —
Зазнаєш щастя у височині! —
А друг: — О, що ти, що ти?
Боюся відірватись від землі.
Мені страшні твої висоти,
Там всякі небезпеки злі... —
Не зрадив Хміль наш звичку:
Боровся, ріс, тягнувсь на тичку.
Зелений і рясний,
Все вище, вище вився;
Веселий, сонячний, ясний,
Широкий світ йому відкрився...

О друзі дорогі, великі і малі!
Візьміть у Хмеля звичку золоту:
Не відриваючись від матері-землі,
Душею й головою рвіться в висоту!

1923

ПЕРЕБУДОВА

— Невтішна спадщина, мов хмара, висне,
В болоті власності натура кисне;
Нам погляди старі отруюють буття.
Я — за нове і за стремління чисті,
За творчий рух, за помисли вогнисті,
Що роблять радісним життя!
Топчу в душі старе,
Що у полон бере...
За мною всі! В нову дорогу рвусь!
Пе-
ре-
бу-
до-
ву-
юсь!

Базіка мовив правду щиру:
Перебудувує
собі
квартиру.

1932

Вітаємо ювілярів!

Письменника, лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка та республіканської премії імені Ярослава Галана, головного редактора журналу «Україна» Миколу ПОДОЛЯНА з його першим 60-літтям.

Письменника Петра ГУРІНЕНКА з його першим 60-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

САМОЇДСТВО

ГУМОРЕСКА

Зібралися. Повсідалися на місцях.

До залу, легко ступаючи і важко дихаючи, зайшов Стугонюк.

— Всі? — запитав басом, від якого аж мороз пішов шкірою продирає.

— Всі-і-і! — прошелестіло в рядах і завмерло.

«Зараз почне хрестити,— кожного пронизала думка. — Вздовж і впоперек».

А Стугонюк завжди «хрестить». Такий у нього стиль. Всі завжди у чомусь винні. Він ніколи не винен. Святий, тільки що крилець нема.

— Ми з вами — самоїди! — ні з сього, ні з того випалив Стугонюк. — Не в тому розумінні, що самі себе їмо, а один одного,— уточнив він. — І не з голоду, а так собі, для насолоди. Для морального задоволення. Для втіхи душевної. Ніби на десерт.

По залу прокотився ледь вловимий сміх.

— Матвієнко! Вам весело? — з притиском кинув Стугонюк. — Може, теща щось смішне на сніданок подала? Мовчите? Ну, то й мовчіть. Коли старші говорять.

Стало чути, як на вулиці прошурхотіла машина.

— Ми один до одного не завжди справедливі,— чи то з каяттям, чи з осудом повів далі Стугонюк. — А так жити не можна. Це не в наших принципах. У людини завжди більше добра, ніж зла. Та ми не завжди це помічаємо... Комарчук! Ларисо Петрівно! Ви що, цукерку смокчете? — раптом урвав промову Стугонюк. — Ви що, в кіно прийшли? У мене, між іншим, алергія від цукерок. Геть все тіло висипом береться. Ви що, диверсію проти мене задумали? Але самі ви дорожче поплатитесь. Як зуби від солодкого повипадають. Навіть оті, що під золотими коронками. Чим ви тоді хизуватиметесь?

Хтось знову приглушено пирснув.

— Хто?! — стрельнув поглядом по залу Стугонюк. — Ага! Це ви, Матвію Степановичу? А вже можна б і втихомиритись. Ви ж тут патріарх за віком. Он у вас на голові між лисиною і сивиною боротьба точиться. За виживання. А ви, як хлопчик, у хихоньки бавитесь!

Запала гнітюча тиша.

— Сьогодні я хочу добре слово сказати про нашого Сумчука,— голосно кашлянув Стугонюк. — Зразковий працівник! Чудова людина! Ввічлива, чуйна, завжди порядна... Криничний! Чого ви крутитесь, як на шарнірах?! Чого ви назад оглядаєтесь? Ви ж знаєте, що Сумчук там не сидить, що він тижнів два як на пенсії. Або, як ми справедливо кажемо, на заслуженому відпочинку. А ви головою, наче вітряк крилами. Сидите — й сидіть!

Всі повтягали голови в плечі.

— Так ось я й кажу,— витер спітніле чоло Стугонюк,— що Сумчука можна поставити за приклад багатьом і багатьом із нас. Чи було таке завдання, щоб він його не виконав? Не було! Чи були на нього які-небудь скарги? Не було! Це зразковий у всіх відношеннях працівник. Я шкодую, що за всі роки ми так і не представили його до нагороди. Навіть не приміювали жодного разу. А він, зі скромності, ніколи про себе не нагадав. Але людина й повинна бути скромною.

— То можна ж тепер хоч преміювати Сумчука! — гукнув хтось.

— Пізно,— зітхнув Стугонюк. — Щойно мені подзвонили, що наш зразковий працівник, наш сердечний друг раптово помер. То ж вшануємо світлу пам'ять хвилиною мовчання!

Загриміли сидіння. Почулися схлипування. Хтось голосно і протяжно висякався.

— Сідайте! — поглянувши на годинник, розпорядився Стугонюк. — А ви,— звернувся він до Криничного, що сидів у шостому ряду,— зараз зайдіть до мене! Хоч ви й ховалися за чужими спинами, але я добре бачив, як вели себе на зборах! Ви ще, нівроку, живий, то буде тільки на користь!

Зал спорожнів. А Криничний, зіщулившись і розмірковуючи про самоїдство, попрямував до кабінету Стугонюка.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

м. Київ.

Така ситуація...

МІНІ-РОМАН У ЛИСТАХ З НЕВЕЛИЧКИМИ ВІДСТУПАМИ

«Сину наш, Любомире, невістко Оксано внучко Поліно! Сидимо та й гадаємо, чим могли вас так прогнівити, що ви й носа свого до нас не показуєте? Пишеш, Любомире, що знову нам гроші вишлеш — хіба ними заміниш побачення з вами? Візьмімо Поліноньку: ми її бачили, як вона ще попід стіл пішки ходила, а тепер он скоро і в школу піде.

Поїхав би до вас сам, та ні на кого хвору матір лишити. Тож дивимося з нею на вулицю — в чужі ворота гості їдуть, а тут і горобець не залетить.

На цьому лишайтесь здорові. Ваш батько».

Закинувши ногу на ногу, Любомир Степанович вгрузає у поролон канапи й неквапливо каже:

— Знову з дому нам, Оксано, дорікають, що не їдемо... Ти мені, звичайно, вибач, але це вже переходить у непристойність...

— А море? Ану, рибулька, згадай-но його собі,— кішечкою ластиться до Любомира Оксана.

І морська хвиля заливає Любомирову уяву. Ота, принадно-голуба, чорноморська. Об її запінений гребінь черкають кінчиками сріблястих крил чайки. Оксана втікає від хвилі, але та настигає її під берегом. Дружина падає на пісок, простягуючи до Любомира свої засмаглі руки.

— Ой, рибулько, помру від екзотики!..

Та враз море знову відступає у безвість, і Любомир стає рішучим:

— Але ж зрозумій, Оксано, вони мої батьки, і я не маю ніякого морального права отак чинити.

— Рибулька, мабуть, забув, що Пусі потрібно море? — хмуриться Оксана.

— Не бачу потреби!

— І-і-і! Варвар! Деспот і узурпатор! У дитини підозра на пухлину, а він тут із мораллю носиться! Казала мені мама: стережися, донечко, цей чоловік не для тебе. Не послухала, так мені й треба! — і по Оксаниних щічках заструмували сльози, перед якими Любомир Степанович вже давно був безсилим...

«Дорогі мої батьки!

І знову ситуація не на вашу користь: по-перше, у мене скоро захист дисертації, після чого мусимо знову їхати на море — у Поліноньки на руці з'явилася чи то бородавка, чи (почорніли від гризоти: а раптом то щось недобре!)... Знайомі радять лікувати свіжим м'ясом краба. Гроші надсилаю. Так що до наступного року. Не гнівайтеся — самі ж бачите, що іншого виходу немає.

Люблячі вас: Оксана, Полінька, Любомир».

— От і діждалися, Маріє... А ти все їх визираєш...

— Що поробиш, Степане, усе, як то колись старі люди казали, в руках божих...

— Ой, ні, жінко, бог тут ні при чім. Ось я візьму цю справу у свої руки. Б'ємося об заклад, що вони днями у нас будуть!..

— Мамо,— зиркала чорними оченятами Полінька з-за Любомирового плеча,— що там дідусь пише?

— Наш дідусь, Пусінько, на лотерею автомобіль «Жигулі» виграв!

— Хіба ж він вміє їздити?

— Дідусь — ні, зате наш татко вміє!..

Увечері того ж дня експрес на всіх парах мчав до залізничної станції, від якої до Любомирового села рукою подати. В купе Оксана наказувала Поліньці:

— Приїдеш, гарно привітайся з дідусем і бабусею, вручи їм оці подарунки і скажи, що дуже і дуже за ними скучила... І не забувай, що ти хвора!..

Любомир Степанович дивився на своїх домочадців і вже уявляв собі, як вони мчать у власних «Жигулях» на південь. До моря.

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Оце сама воджу онука до спортзалу, щоб, бува, хулігани не чіплялися.

АГІТАЦІЯ

Скрізь на колгоспному ринку щити:
«Друзі, дотримуйтеся чистоти!
Майте обов'язку зріле чуття,—
Кидайте в урни відходи й сміття!»
Дуже доречно, але, як на зло,
Жодної урни ніде не було.

КАМІНЦІ

Курорт неподалік Кавказьких гір...
Там, де жива вода тече із крана,
Зустрілися директор ресторану
Й прибулий нещодавно ювелір.

Розговорились. От прийшла пора
Про рід занять сказати ювеліру.
Директор наш розхвилювавсь не в міру:
— Є камінці?
— Та є того добра!

— Чи ви б мені продати не могли? —
Сіпнувся, мов сипнули в нього жаром.
Сміється ювелір:
— Я їх віддав би й даром,
Якби-то не в нирках вони були!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

Мал. К. ЗАРУБИ

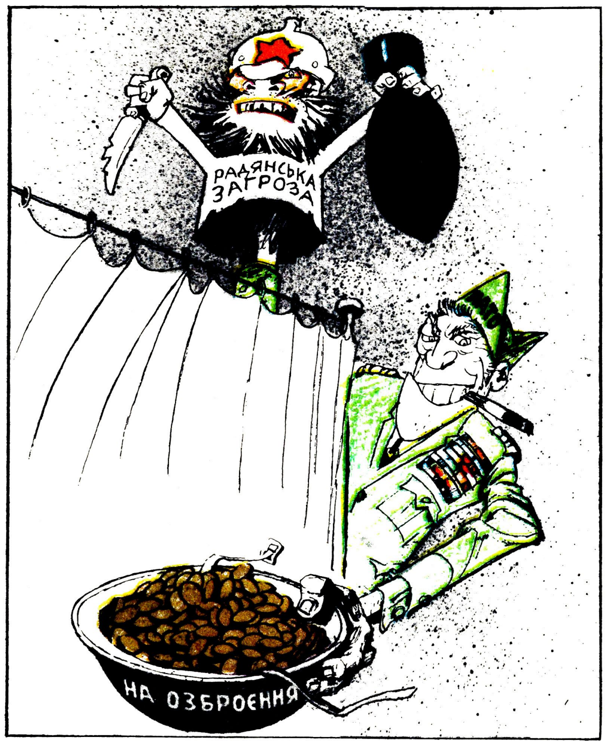

У ляльковому театрі НАТО.

До життєпису мосьє Ерсана

У антирадянському гвалті, знятому у Франції тамтешньою найтемнішою реакцією на підмогу заокеанським паплюжникам, чи не найгучнішим є голос мосьє Робера Ерсана. Праду кажучи, природа наділила цього пана голосом не таким, щоб аж,— голос як голос, нічого особливого в ньому нема. Але коли навіть такий вельми скромний голосок підсилюється рупорами мільйонних тиражів понад 20 газет і майже 30 журналів, то він уже й серед найгучніших виділяється.

Одне слово, йдеться про газетного «короля» Франції, «французького Шпрінгера», або ж «французького Мердока», як полюбляє називати себе сам Робер Ерсан, бо найзапекліші антикомуністи й антирадянщики — західнонімецький газетний магнат Шпрінгер і такий самий англійський магнат Мердок — для Ерсана об'єкти для поклоніння і взірці для наслідування.

«Я народився для газетної справи, це моя найсильніша пристрасть»,— теж дуже полюбляє казати про себе мосьє Ерсан. Але, констатуючи таким робом факт свого народження, він при тому зовсім не любить розводитися про свою біографію, навіть усіляко уникає цього. Тим часом у ній є чимало цікавого й багатомовного. Тому, не рахуючись зі «скромністю» мосьє Ерсана, вважаємо за доречне витягти на світ білий бодай пару сторіночок із його життєпису.

Коли 1940 року гітлерівці окупували Францію, Робер Ерсан, початкуючий іще газетяр без якихось помітних здібностей, став зрадником своєї батьківщини, колабораціоністом, прихвоснем окупантів. Окупанти оцінили запопадливого прислужника — відразу ж зробили директором створеного ними так званого «національного центру пропаганди» в Парижі. Не важко збагнути, яким то «національним» був той центр, де завовтузилася купка таких самих запроданців, як «директор» Ерсан. Чесні французи й досі згадують їх із огидою та презирством.

А як же повелося нацистському холуєві, коли настав кінець його тодішнім хазяям? Може, спитали за зраду? Хотіли, було, суворо спитати, але колишній «директор» колишнього гітлерівського «центру пропаганди» одбувся легким переляком — його просто врятували від неминучої розплати: почуваючи себе у повоєнній Західній Європі більш ніж певно, представники деяких заокеанських кіл накинули оком на вишколеного при геббельсівській кухні прислужливого посіпаку і взяли під свою опіку. З тих пір Робер Ерсан опирався уже на простягнуту з-за океану руку. І пішов усе вгору та вгору. Отак і став власником більш як двох десятків газет і майже трьох десятків журналів, мільйонером, спритно обскакав такі старі газетні концерни, як групи Ашетт, Прувo-Беген, Аморі. Фірма Ерсана росте й далі: недавно він прибрав у Греноблі до своїх рук тамтешню газету «Дофіне лібере».

Можна, звісно, запитати: а як же бути із французьким законом про заборону концентрації преси в одних приватних руках? І можна відповісти: писаний він, як бачите, не для таких порушників, як отой Ерсан!

Щоправда, деяких ускладнень із законом «король» не уник. Але з іншого приводу. Скажімо, в 1977 році, коли виявилося, що шляхом спритних махінацій із бухгалтерськими документами Ерсан не доплатив у державну казну Франції податків на кругленьку суму в 190 мільйонів франків. І що ж? Ведеться слідство. Ведеться так, як мокре горить, і так своєрідно, що важко сказати, коли воно й закінчиться і чим закінчиться...

Нині навколо Ерсана стовпилося чи й не найреакційніше, що є в сучасній французькій журналістиці,— запеклим антикомуністам і антирадянщикам тут є де розгулятися! От, наприклад, у журналі «Фігаро-магазін» із брудними антирадянськими писаннями виступає такий собі Жорж Фурж'є, друг Ерсана ще із часів спільної діяльності в тому гітлерівському «центрі пропаганди». Або інший друг — Бернар Бонілорі. Цей заповзявся був через газету «Фігаро» людству очі «відкривати» на «примусову дитячу працю» в Радянському Союзі! І ні він сам, ні його друг-хазяїн анітрохи не почервоніли, коли з'ясувалося, що ті «одкровення» — точнісінька копія фальшивки, скомпонованої в американському ЦРУ. Та й де там їм червоніти при їхньому коричневому колишньому і чорно реакційному теперішньому кольорі! Отож, навіть не утершись після цього облизня, Бонілорі притьмом схопився за перо і невдовзі виступив з приводу викладання історії СРСР у французьких школах. «Гвалт! — заволав він із сторінок тієї ж таки «Фігаро»,— у французьких школах ведеться комуністична пропаганда!»

Робер Ерсан багато чим у Франції не задоволений. От знову ж таки у «Фігаро» перепало на горіхи французькому телебаченню: навіщо, мовляв, перебільшують небезпеку неонацизму у ФРН! Навіщо показують стару кінохроніку про гітлерівські концтабори! Це ж — також комуністична пропаганда!

Якщо зважити на його минуле, то колишнього директора «національного центру пропаганди», а теперішнього французького газетного «короля» тут дуже й дуже можна зрозуміти. І не диво також, що нині газети і журнали Ерсана вельми заклопотані справою Клауса Барб'є. Для чого, мовляв, перелопачувати цю давню історію? І чи взагалі такий-то уже й винний він, той Барб'є? Не треба ніякого судового процесу!

Газетний «король» боїться того суду. Бо ж колишній гестапівець Барб'є може на тому суді доповнити життєписи французьких колабораціоністів деякими пікантними детальками та фактами. А «король» же не останнім у цій компанії ходив!..

Це — коротенько про те, що у Франції Ерсанові не подобається. Про те ж, що йому подобається, він із своїми писаками щодня трубить зі сторінок своїх газет і журналів: про всі «варіанти» Рейгана — спочатку про «нульовий», а потім і про «проміжний»; про плани розміщення в Західній Європі нових американських ядерних ракет. І, звісно ж, дуже подобається йому на всі лади розмальовувати «радянську загрозу». Тут він міг би позмагатися і з своїми улюбленими Шпрінгером та Мердоком, а то й навіть із деким за океаном сущим.

Подобається Ерсанові й дещо з того, що нині у Франції діється. Зокрема, його видання із захопленням трублять про нову військову програму Франції, складену на догоду Сполученим Штатам і НАТО. Взагалі, «атлантисти» мають у пресі Ерсана свого надійного і ретельного прислужника. Газета «Фігаро», наприклад, так втішилася тим, що червнева сесія ради НАТО проходила в Парижі, що назвала це «поверненням Франції в лоно своїх справжніх союзників»...

Нещодавно на світ божий випливло іще дещо про мосьє Ерсана. Не таке-то, щоправда, й неочікуване, але цікаве. Виявляється, його газетна імперія останнім часом терпить чималі збитки. Але, будучи, здавалося б, кандидатом у банкрути, він не дуже-то цим переймається — впевнений, що пропасти йому не дадуть. «У мене багато друзів»,— пояснює Робер Ерсан причину свого оптимізму. І справді, як стало відомо, на його банківський рахунок звідкись надходять чималенькі суми. І хоч як Ерсан не приховував цього, а все-таки з'ясувалося, що ті «друзі»-благодійники знаходяться за океаном — саме звідти грошенята пливуть.

Колись колабораціоніста, зрадника свого народу Роберта Ерсана називали на його батьківщині «гітлерівським французом». Нині його називають то «вашінгтонським французом», то «атлантичним». І вимовляють ці прізвиська як синоніми продажності та безчестя.

Сьогочасні заводії в царстві брехні не гребують у своїй непочесній практиці нічим, навіть гітлерівсько-геббельсівськими холуями на кшталт Робера Ерсана. Ну, а сам Робер Ерсан на сторінках своїх видань старанно відробляє «дружні» дотації шаленим антикомунізмом та антирадянщиною.

Яків ВАЛАХ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

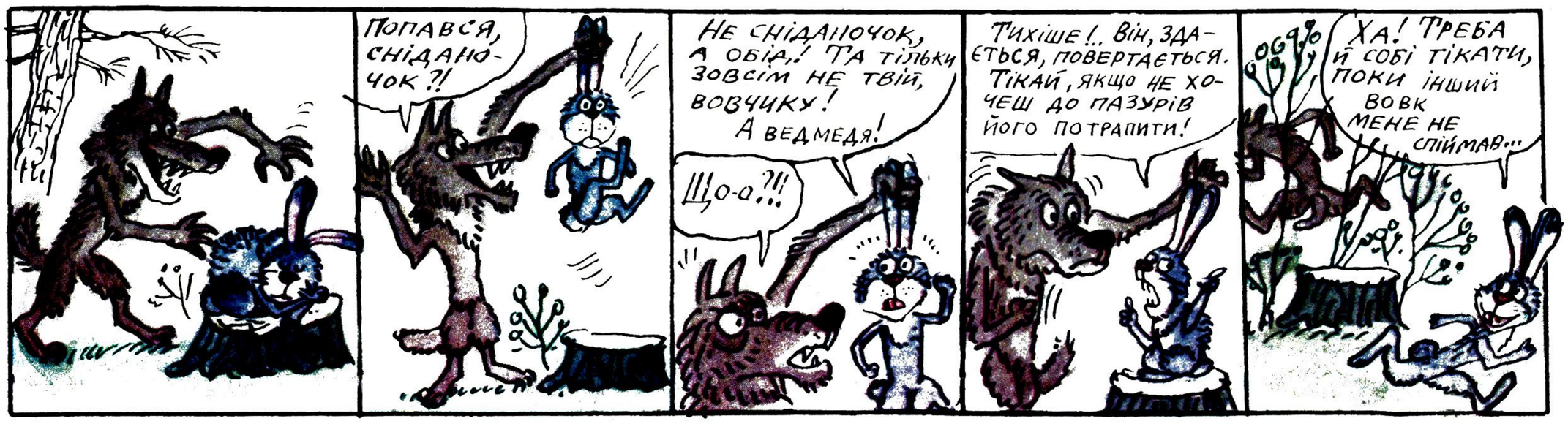

ДРУЖНА СІМ'Я

Біга, біга, сокорить
Курка-господиня:
— Що робити?
Що робить?
Прийдуть гості нині.

А у мене у печі,—
Я й не додивилась,—
Не спеклися калачі,
Каша не зварилась.

Пес Бровко
з-під тину встав:
Треба ж помагати!
Взяв сокиру
Та й почав
Хмиз сухий рубати.

Кошенята — тут як тут —
Хмиз беруть на плечі,
Дружно носять і кладуть
В хаті,
Біля печі.

А курчата крик зняли,
Бігають, стрибають.
Сад і хату підмели,—
Бо гостей чекають.

Дим-димок із димарів,
Каша закипає.
На воротях півень сів,
На сопілку грає.

ШПАКІВНЯ

Забажалось
Якось півню
Змайструвать собі
шпаківню.
Сам себе він бадьорить:
— Буду я
В шпаківні жить!

Взяв він дошки
І гвіздочки,
Вдарив, стукнув
молоточком:
— Ну й шпаківня!
Глянуть любо...—
Й почепив її на дуба.

Та, на жаль,
У ту шпаківню
Голови не всунуть півню.
Він кричить:

— Ку-ку-рі-ку!
Я зроблю ще не таку!
— Ну, і півень!
Ну й мастак! —
Сівши поруч,
каже шпак,—
Доки зробить він нову,—
Я в цій хатці
Поживу!

Григорій КОВАЛЬ.

ХОРОБРИЙ

Від бешкетника, від Гриця
плаче кожна учениця:
то посмикає за коси,
то портфелі позаносить,
то під парту кине книжку,
то підставить враз підніжку...
Дістається їм від Гриця!
...Хлопців же — сам Гриць боїться!

ОСТАННЯ НАДІЯ

Гриць щоденник розгорнув,
пилосос мерщій ввімкнув...
— Що ото ти робиш, Грицю?
— Може... всмокче одиниці...

Ренальда ПИМЕНОВА.

НА КОЖНОМУ УРОЦІ

Вранці тато іде на роботу раніше, ніж Василько до школи. Отож він і наказує синові:

— Дивись там, піднімай руку. Будь активним.

А ввечері він обов'язково поцікавиться справами Василька у школі.

— Ну, як? Піднімав руку?

— Ага, на кожному уроці, тату.

— Молодець! Розкажи.

— На уроці історії я підняв руку і сказав, що Петрик мені заважає...

— Правильно, треба бути відвертим і сміливим,— мовив тато.

— На уроці географії я підняв руку і сказав, що забув удома атлас...

— Гаразд. Чесність — теж дуже гарна риса характеру.

— На уроці літератури вчителька запитала: хто не вивчив вірша, і я підняв руку...

Тато сердито звів брови.

— А на уроці ботаніки...

— Ну, ну,— обізвався тато.

— На уроці ботаніки не було ніякої причини. Тоді я придумав. Підняв руку і сказав, що надворі іде дощ!..

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

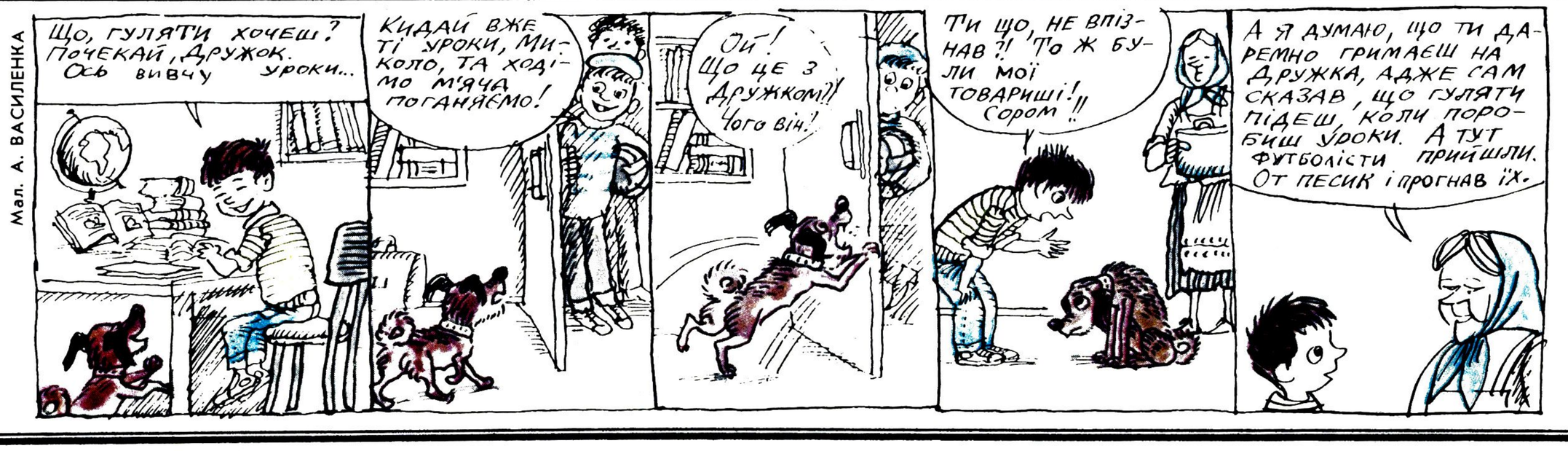

Випадковість чи нехлюйство?

«...Зітхнула зебра тихо:
— Я не збагну, повір,
Матрац — це тигрів татко!
Чи овоч він чи звір!».

Л. КУКЛІН, з вірша для дітей дошкільного віку «Четверо смугастих».

Тільки діти зі своєю нестримною фантазією і недосконалим знанням навколишнього світу здатні проводити такі несумісні паралелі. Цілком же дорослі люди, здавалось би, можуть усього лиш розчулитися від подібної дитячої безпосередності.

Але, як свідчить редакційна пошта, дехто, навіть перебуваючи далеко не в повзунковому віці і, отже, усвідомлюючи, що назад, у дитинство, дороги немає, усе ж намагається хоча б на хвилинку повернутися до цієї золотої пори.

Як правило, грішать цим деякі телеграфісти. Причому — в робочий час. І тоді адресати одержують телеграми на зразок тієї, яку надіслав нам П. А. Довганюк з с. Маночина Волочиського району Хмельницької області. Він, відправивши посилку до м. Сєвєродонецька Ворошиловградської області з повідомленням про вручення, одержав таке телеграфне підтвердження:

«СЕВЕРОДОНЕЖК ІШ/1309 20 2 1615-ГАРНЫШЕВА HMELXNISKOJ WOIOШИНСКОГО МЫТЫШИ ДОВГАНЮU PETGU AHDREEW-ПОСЫЛКА 109 27/1 30 ВЫДАНА 1/2- ЗАМЕСТИТЕЛЬ МАШАЛЬМИКА 14 ОС ШЕВЧЕМКО—».

От і гадайте: звір це чи овоч? Чи, може, телеграма з-за кордону?

Виявилося, що телеграма таки наша, вітчизняна, і що приймала її цілком доросла людина. Але приймаючи телеграму, очевидячки, згадувала, як смішно балакала, коли в неї почали випадати молочні зуби.

А от із телеграми, яку надіслав нам Н. П. Бурковський з м. Жмеринки Вінницької області, так і не вдалося встановити, на якій саме стадії дитинства перебували у мріях ті, що приймали її в м. Тульчині:

«ТУЛЬШИН ВИННИЦКОЙ СУВОРОВА 3 КВ 2 КУШНИР

ПОЗДРАВЛЯАМ ИМЕНИНИЦ ДНЕМ РОЖДЕНИЯ ЖЕЛААМ КРЕПОGОН ЗДОРОВО СРАСТЬЯ РАДОСТИ ВЕСЕЛЬЯ ЦЕЛУЕМ— РОДИТЕЛИ—».

А тому, вважаємо, не зовсім доречно запитувати» звірі це чи овочі. Мабуть, доречніше вияснити, випадковість це чи нехлюйство?..

О. ГОЛОВІНА.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *У великих людей на умі велика робота, у дрібних — велика зарплата.*

● *Ніколи не відкладав на завтра те, за що можна було випити сьогодні.*

● *Підлабузник працював, не розгинаючи спини.*

● *Розуму не пропивав, пропив усе, що мав.*

Валентин СКОБУН.

Мал. А. БОРДУНІСА

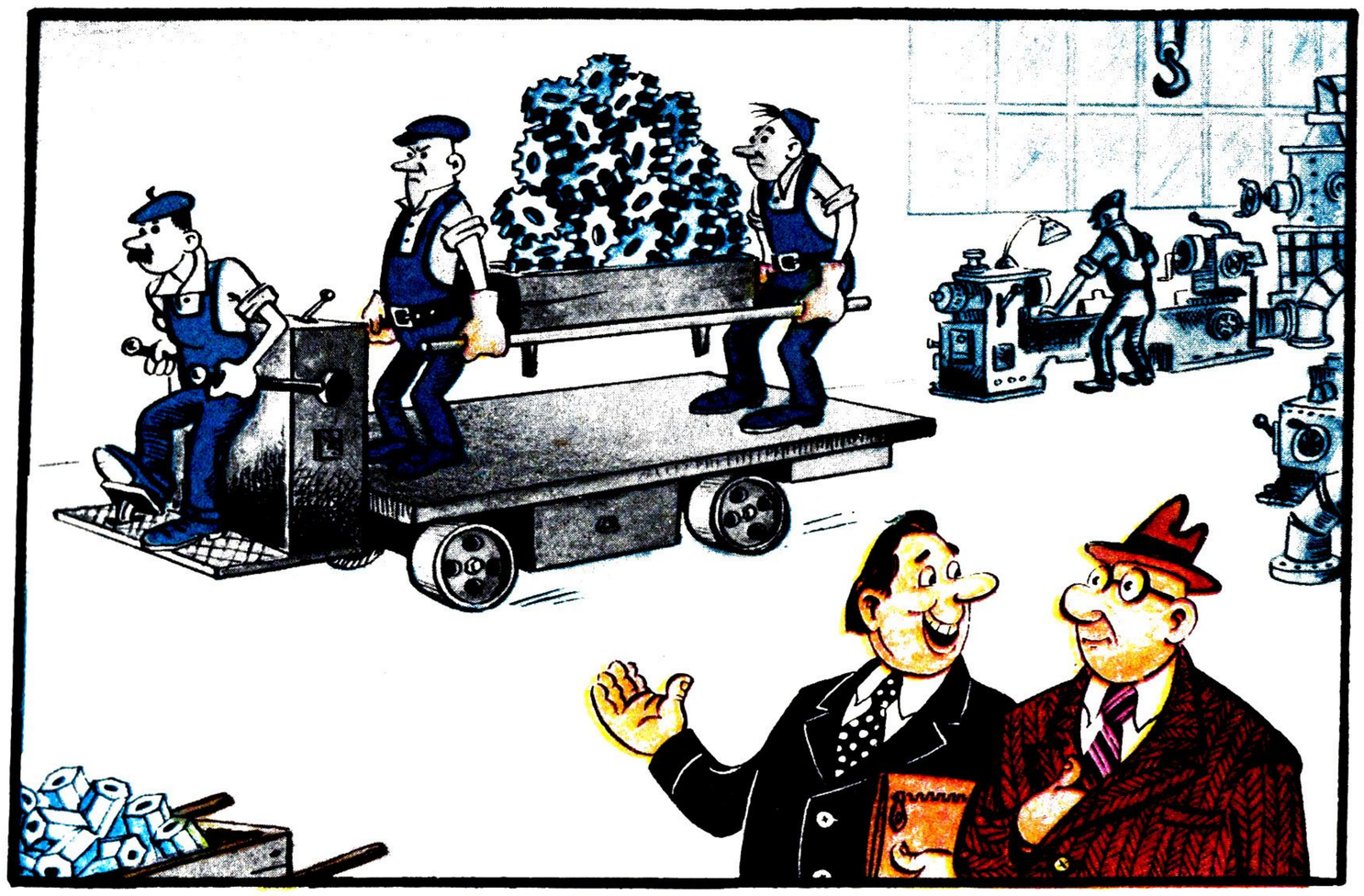

— Як бачите, і ми механізували ручну працю.

Народні усмішки

ЩО НІ, ТО НІ

— Ех ти,— дорікає зморена жінка чоловікові, витираючи руки після прання. — А коли зустрічались, так ти мені і зорі обіцяв, і небо, а й досі не спромігся купити пральну машину.

— А от пральної машини якраз я тобі й не обіцяв!

Повідомив Є. ТУРЕНКО.

м. Запоріжжя.

ТАК ТРЕБА

Лежить дід на дивані. В хату забігла внучка та й кричить з порога:

— Дідусю, наші кури в копиці сіна гребуться!

— Не кричи, дитино. Наші кури даремно гребтися не будуть. То вони сіно розтрушують, щоб сохло швидше.

Повідомив Л. МАЛЕЦЬКИЙ.

с. Червоний Бір
Ємільчинського району
Житомирської області.

СІВОЗМІНА

— Що таке, тату, сівозміна?

— Це, синку, коли голова колгоспу з агрономом планують посіяти, наприклад, гречку, а з району дзвонять і наказують посіяти просо.

ДУМАТИМЕ ПОТІМ

— По-моєму, донько, ти виходиш заміж, не подумавши.

— Але ж ти, мамо, сама казала, що мені ще рано думати про заміжжя.

ДОБРА ЛЮДИНА

— Душевна людина цей Мацепура. Он як зрадів, коли почув, що Петренко, нарешті, вилікувався від склерозу.

— Нічого дивного. Петренко давно винен йому десятку.

Повідомив С. КИРЕЙЧУК.

м. Мозир
Гомельської області.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Не хочу бути стовповою дворянкою, а хочу бути автозаправницею на бензоколонці.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

ГОЛУБИЙ ВИДНОКІЛ

Один із зразків молодіжної повісті

Ген завидноколилось на малиновому обрії. На такому далекому і водночас близькому. Завидноколилось, заясніло, зарясніло, завирувало і шугнуло навсібіч золотою розпанахою. Сонце зійшло. Таке древнє і водночас вічно юне.

Зійшло і торкнулося Гольчиних щік — тугих, рум'яних, наливних. Голька з дитинства любила моркву і сирі гарбузи скибочками з маминого городу. Їла їх вранці і вдень, увечері і знов уранці, аж мама лякалися. Та як побачили, що від тих супервітамінів Голька набубнявіла, наче яблуко сорту макінтош, та ще й працює ударно — куди там тій Мемці Передирисі — на комплексі по відгодівлі великої рогатої худоби,— мама заспокоїлися і вже самі із щасливою посмішкою на ще гарних устах терли доньці моркву та різали скибочками гарбузи...

Від сонячного дотику Голька прокинулась.

Десь бухнуло.

Прислухалась, тамуючи подих.

Бухнуло ще.

І аж тоді дотямкувала: то бухає серце. Її таке юне і водночас таке неспокійне, завзяте, звитяжне серце.

Чого ж бухкаєш, серце моє? Й одразу ж згадала. Засміялася щасливо, мовби срібних дзвіночків торкнувся легінь-вітерець. Сьогодні ж день народження Сеня! Гай-гай, скільки натерпілася від того Сеня, а все'дно любить його — волоокого, як писав Гомер, котрого оце до другої ночі перечитувала чи вже не вшосте Голька...

Скочила з ліжка й, наспівуючи низку популярних молодіжних пісень, залопотіла босоніж на кухню — до мами та моркви. А вже за десять, а мо' й двадцять чи тридцять п'ять-сорок хвилин поспішала за село — за своє рідне село, таке близьке їй і водночас таке далеке від районного центру, не кажучи вже про обласний, куди Голька аж три години добирається щомісяця татовим «Москвичем» на вистави музично-драматичного театру.

Не йшла Голька — летіла у голубу та зелену весняну далину, туди, де ген бовваніли за буряковою плантацією циклопічні корпуси колгоспного комплексу по відгодівлі великої рогатої худоби, спорудженого за десять років ударної праці районною пересувною механізованою колоною, начальник якої — жагучий брюнет — залицявся до Гольки, і мама були не проти, але виявився той начальник не розлученим із попередньою дружиною, та ще й батьком двох дітей молодшого шкільного віку, а до всього того ж допускав у роботі приписки, і коли його зняли з посади й перевели виконробом до сусідньої ПМК на будівництво комплексу по відгодівлі свиней,— Голька геть викреслила його з пам'яті й увесь свій час самозабутньо присвятила Сеньові, котрий хоч і мав важкий характер, однак таки дуже прив'язався до неї.

Ось і тепер він чекав її біля третього корпусу. Його великі брунатні очі невідривно стежили за Голькою, і коли вона, зблискуючи вже засмаглими литками, підбігла до загінки, Сень радісно заревів і, збрикнувши усіма чотирма копитами, підбіг до неї і став ласкаво тертися великою чорною головою об її руки. Його півметрові роги блищали проти сонця, мов перламутрові.

— З днем народження, Сеню! — привітала Голька бика і прив'язала йому до рогів блакитну стрічку. — Ач, який слухняний. А пригадуєш, як їсти не хотів, як буцався? Пригадуєш, як важко мені було добитися добового приросту твоєї живої ваги у вісімсот грамів?

— Угу-у! — відповів Сень.

— Ну, та нічого,— щебетала Голька, вправно запарюючи корм. — Зате тепер ти вже дорослий і завтра підеш на м'ясоздачу. Я переконана, що ти допоможеш моєму рідному колгоспові не лише виконати, а й значно перевиконати план...

— Я теж! — раптом прохрипіло ззаду, і Голька відчула, як її боляче обхопили чиїсь грубі руки.

— Пусти, негіднику, ледарю, п'яничко! — звично відрубала. Обернулась, гнівно бризкаючи з очей рішучим осудом.

Перед нею, дурнувато посміхаючись, стояв Оверко Гнідий, оператор-кормороздавач — прогульник і любитель зеленого змія.

— Уже й пожартувати не можна,— прокректав він, задкуючи.

— Жартувати треба після завершення робочого дня,— відрубала Голька й дістала із своєї косметички ручку і аркуш паперу. — А поки що сідай і пиши пояснення з приводу своєї завтрашньої відсутності на зборах, присвячених упорядкуванню та озелененню території нашого комплексу по відгодівлі великої рогатої худоби.

Оверко тремтячими руками узяв аркуш, поклав його на лискучу спину Сеня і став слухняно виводити великі й криві літери. Сень осудливо позирав на нього лівим оком.

— Молодець, Голько! — почувся густий бас голови колгоспу Онуфрія Свиридовича.

Голька й не почула, як він під'їхав своїм газиком, і тепер зніяковіло м'яла в руках косметичку. Зашарілась.

— Не соромся,— підбадьорив по-батьківському голова. — Так і треба чинити з порушниками внутрішнього розпорядку і трудової дисципліни.

— А от я з ним побалакаю по-нашому, по-робочому! — пролунав красивий баритон, і з газика виліз не знайомий Гольці юнак у шкіряній куртці, чимось невловимо схожий на звільненого з посади начальника ПМК, але блондин.

Юнак підійшов до Оверка і схопив його за барки.

— Я більше не буду! — очманіло заверещав той і, вирвавшись з мозолистих рук юнака у шкірянці, підбіг до голови. — Онуфрію Свиридовичу! Голечко! — зажебонів, косуючи на грізного блондина. — Даю урочисту обіцянку, що не питиму, не куритиму, не прогулюватиму, а на завтрашніх зборах, якщо довірите, виступлю першим.

— Довіримо, товаришу Гнідий,— розчулено мовив голова. — Тепер ми тобі що завгодно довіримо, навіть чергування дружинником у нашій чайній. Віримо — ти не підведеш. Як ти на це, Голю?

— Ой, не підведе! — радо відгукнулася Голька, не відводячи погляду від сірих із позолотою очей шкіряного блондина. Серце знову бухнуло.

Блондин закам'янів, соколом вдивляючись у смагляве обличчя степової красуні.

— Кгм-кгм,— делікатно кахикнув голова. — Ну, Оверку Тимофійовичу, не будемо заважати нашим молодятам. Показуйте своє господарство... Ага, мало не забув: Голечко, познайомся, це представник наших шефів із міста товариш Кропив'як. — І, обнявши Оверка, подався з ним у третій корпус комплексу по відгодівлі великої рогатої худоби...

— Ксенофоб,— не зводячи очей із Гольки, простягнув широку долоню мужній блондин.

— Голька,— прошепотіла вона, кладучи на його долоню свою маленьку, але міцну руку.

— Я переїду сюди і змонтую на вашому... ні, тепер уже на нашому комплексі по відгодівлі великої рогатої худоби електронний кормороздавач,— ніжно сказав Ксенофоб. — А потім стану вагарем-універсалом.

— Так, любий,— відповіла самими очима. Серце співало й витьохкувало.

З дверей другого корпусу зирила заздрісно баньката Мемка Передириха...

А від села уже бігли, плачучи щасливими сльозами, мама з великою мискою тертої моркви та гарбузових скибочок, а за нею шкутильгав мудрий порадник молоді старий Жора Бевзь у потертих шагреньових штанях і з транзисторним приймачем, вмонтованим у ціпок.

— Ну й буде теперички ділов, молекула його атому! — шамкотів він на ходу. — Сто тридцять восьме комсомольське весілля доведеться відтамадити!! Ну, та нічого — відтамадю, молекула його атому!..

Сень радісно заревів.

Видноколилось і золотилося навкруги...

Володимир ЧЕПІГА.

Грішне перо не в гусака...

«Кращі вихованці середньої школи № 1 показали такі результати: в підтягуванні на перекладині — Руслан П. — 40 разів, у згинанні та розгинанні рук — Оксана Г. — 120 разів».

(З газети).

Надіслав В. РОМАНЮК.

«Вів корову на прививку, злякалася собаки і збила з ніг, і в зв'язку з чим повредила руку правої кісті».

(З акта).

Надіслав І. КРАПИВНИЙ.

«Кобеляцькому філіалу Лубенської одіяльно-повстяної фабрики

ПОТРІБНІ

учні робітничих професій, учні парових котлів.

Одинокі забезпечують гуртожитком.

Звертатися на адресу: М. Кобеляки, вул. Батиря, 12.

Адміністрація».

Надіслав М. МАКОВЕЙ.

«Прошу Вас виписати мені голову і ноги свинячі по случаю в мене свайби».

(Із заяви).

Надіслав О. ПЕРЕСІЧАНСЬКИЙ.

— За мене завжди розписується мій заступник.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ У № 9 журналу було вміщено листа про погану роботу телефонів у колгоспі імені Шевченка (Теплицький район на Вінниччині). Керівники Вінницького обласного управління зв'язку обіцяли полагодити телефонний зв'язок ще весною 1982 року, але й у 1983 році телефони не діяли.

Після виступу «Перця» Міністерство зв'язку УРСР сповістило, що нині телефонний зв'язок у колгоспі відновлено.

◆ Жителі села Липки (Житомирщина) написали Перцеві листа про те, що через поганий стан дороги до них перестав курсувати автобус.

Як повідомив голова Попільнянського райвиконкому А. І. Бердичевський, дорогу до села капітально відремонтовано і автобусне сполучення відновлено.

◆ У своєму листі до редакції мешканці села Шенгури (Полтавщина) висловлювали невдоволення тим, що кладовище у них не впорядковане, немає навіть огорожі. А на їхні скарги керівники села не реагують.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Кобеляцької райради М. О. Гречуха повідомив, що нині кладовище впорядковано, а навколо нього встановлено нову огорожу.

Будьте певні!

Допоможи, будь ласка, дізнатися прізвище водія автобуса під номером 67—67 ЗАК, а заразом подякувати йому за ті яскраві спогади, які залишилися у нас, групи ленінградських туристів, від мандрівки по Закарпаттю.

1 липня цього року екскурсбюро проводило для нас заплановану поїздку з Хуста до Ужгорода. З цієї нагоди нам і було виділено автобус № 67—67 ЗАК. Але що це була за мандрівка! Не встигли ми ще й виїхати з Хуста, як водій став підбирати на узбіччі попутних пасажирів.

Словом, ми тільки те й робили, що то спинялися, то рушали, нехай звичайнісінький маршрутний автобус. А під кінець поїздки тих пасажирів набилося у салон стільки, що, як то кажуть, і волосині не було де впасти. При цьому водій сумлінно здирав із них гроші.

Отож, Перче, й залишилися у нас про цю поїздку просто-таки незабутні враження!

В. ПЕРЕСУНЬКО,
керівник туристської групи.

м. Ленінград.

Знаєш, хто найпопулярніша людина у місті Марганці Дніпропетровської області? Це — начальник АТП 03134 Василь Макарович Матко. Річ у тім, що його прізвище можна почути на будь-якій автобусній зупинці. І ось чому. Виявляється, у довіреному йому автотранспортному підприємстві така слабка виробнича дисципліна, а також контроль за роботою водіїв, що дочекатися на зупинці автобуса у нашому місті практично неможливо.

І. АБРАМОВИЧ,
громадський кореспондент
газети «Шахтар Марганця».

Ти, напевне, знаєш анекдот про те, як четверо будували бабі хату; по закінченні будівництва старший із цієї веселої компанії розпорядився:

Ти, Іване, змотуй шнур,
Ти, Степане, тримай мур,
А ти, Антошо,—
Мерщій по гроші!

Анекдот цей пригадала я не випадково. Ще в серпні 1981 року я уклала договір з Баришівською ремонтно-будівельною дільницею (РБД) на мурування стін з черепашнику з наступним облицюванням стін цеглою. Заплатила майже дві тисячі карбованців. Замовлення мали виконати до 31 серпня 1982 року. Та на цей день, як той казав, на будові і кіт не валявся. Мені, правда, пообіцяли, що до квітня 1983 року все буде зроблено, та лише в травні прибуло двоє майстрів. Те, що вони змурували, можна сміливо назвати халтурою.

Я не знаю, хто з них змотував шнур, а хто тримав мур, щоб він не упав відразу. Впевнена в одному: не інакше керівники дільниці відрядили на спорудження моєї хати любителів веселих анекдотів. Але ж мені не до жартів: гроші, вважай, вилетіли в трубу.

О. БЄЛОВА.

смт Баришівка
Київської області.

Тобі часто надходять листи про розвалені мости та місточки. А от ми, новомиргородці, щодо цього люди багаті. Подивись лишень на це фото. Бачиш, тільки в одному місці через річку Велика Вись прокладено аж три мости.

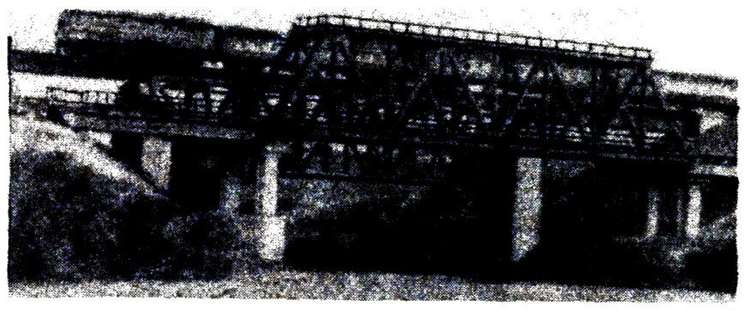

Що-що? Кажеш, мостів тільки два, а третього не видно? Еге ж, побачити його важко, бо він... під водою.

Ще ото як робили насип під залізничну колію до шахти «Новомиргородська» (а було це в 1977 році), робітники мостопоїзда № 473 з міста Черкас налагодили через річку понтонну переправу для полегшення будівельних робіт. Так роботи ті давно вже закінчили, а понтонний міст залишили напризволяще. І він благополучно пішов на дно, де лежить собі й досі. А ми оце й думаємо: чи то керівництво мостопоїзда на чолі з тов. Білорусом вирішило подарувати той міст місцевим ракам, чи просто заховало його під воду подалі від людських очей? Щоб йому, керівництву, ніхто не колов очі нехлюйським ставленням до матеріальних цінностей?..

В. ПІСКОВИЙ,
журналіст.

м. Новомиргород
на Кіровоградщині.

ЯКЩО ХОЧЕТЕ
СМІЯТИСЬ,
РЕГОТАТИ,
ПОСМІХАТИСЬ,
ВДЕНЬ
(А МОЖНА И УНОЧІ),—
СКРІЗЬ І ВСЮДИ,
ДОБРІ ЛЮДИ,
НАШІ СЛАВНІ
ЧИТАЧІ,—
ІДЕ НА «ПЕРЕЦЬ»
ПЕРЕДПЛАТА!
І ДОРОСЛІ,
І МАЛЯТА,—
ПОСПІШАЙТЕ
В «СОЮЗДРУК»!
БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ,
ЗАСТЕРЕЖЕНЬ
ПРИЙДЕ «ПЕРЕЦЬ»
ВАМ ДО РУК!
В КОЖНУ ХАТУ,
В КОЖЕН ДІМ,
НА ЗДОРОВ'Я ВАМ
УСІМ!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 18 (1156) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».
Виходить двічі на місяць.
Здано до набору 17.08.83. Підписано до друку 02.09.83. БФ 09727. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2 486 000. Зам. 04270.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Не лякайтесь, це все для безпеки вашого дому.